

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1088/26-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Dijani Mađerčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Josipe Kaurić OIB:24872950808 iz Petrinje, Brest Pokupski, Desni odvojak 10, zastupane po punomoćniku Kseniji Somić Kaurić, odvjetniku u Glini, protiv tuženika Addiko bank d.d. OIB:14036333877 iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 12. lipnja 2026. godine u nazočnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice te zamjenika punomoćnika tuženika Andree Škopac, odvjetničkog vježbenika, dana 08. srpnja 2026. godine

presudio je

I.Utvrđuje se ništetnim dio odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj: 016-735/2007 od 08. studenog 2007. godine sklopljenog između tužiteljice Josipe Kaurić OIB:24872950808 iz Petrinje, Brest Pokupski, Desni odvojak 10, kao korisnice kredita i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditora, koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,50% (dva zarez pedeset posto) iznosa kredita“, kao i dio odredbe članka 8. predmetnog Ugovora o kreditu koja glasi: „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“

II.Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. OIB:14036333877 iz Zagreba, Slavonska avenija 6, platiti tužiteljici Josipi Kaurić OIB:24872950808 iz Petrinje, Brest Pokupski, Desni odvojak 10, iznos od 879,69 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na:

- iznos od 431,62 eura od 14. studenog 2007. godine do isplate te na
- iznos od 448,07 eura od 11. kolovoza 2009. godine do isplate,

kao i naknaditi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.000,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 08. srpnja 2026. godine do isplate, a sve po stopi koja je za razdoblje od 14. studenog 2007. godine do 31. prosinca 2007. godine propisana odredbom članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi

tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadom troška parničnog postupka preko dosuđenog iznosa kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 2.206,91 eura.

Obrazloženje

1. Punomoćnik tužiteljice u tužbi navodi da je tužiteljica s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. dana 08. studenog 2007. godine sklopila Ugovor o kreditu broj: 016-735/2007 na iznos od 29.166,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita za kupnju novog motornog vozila, koji Ugovor o kreditu je potvrđen / solemniziran po javnom bilježniku Željki Horvat Pernar iz Zagreba pod poslovnim brojem OV-16343/2007 dana 12. studenog 2007. godine. Nastavno punomoćnik tužiteljice je ističući da je odredbom članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu prednik tuženika obvezao tužiteljicu na plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita u visini od 2,50% od iznosa kredita, dok je odredbom članka 8. Ugovora o kreditu predviđeno da je u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita kreditor ovlašten zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., naglasio da je prednik tuženika, kao kreditor, propustio tužiteljici, kao korisnici kredita, prethodno jasno i nedvosmisleno predočiti strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, zašto je baš određena naknada u visini od 2,50% od iznosa kredita, odnosno propustio je u odnosu na odredbe o prijevremenoj otplati pojasniti koji su to uvjeti za prijevremenu otplatu kredita bili, što oni pretpostavljaju, a što navedene obveze tužiteljice kao potrošača čini u potpunosti neodređenima pa i neodredivima, posljedično i nepoštenima i ništetnima sukladno odredbi članka 270. Zakona o obveznim odnosima. Isto tako punomoćnik tužiteljice je napomenuo da sporne ugovorne odredbe u potpunosti odgovaraju pojmu nepoštenih ugovornih odredbi kako ih definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, jer se radi o odredbama unaprijed formuliranim u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane prednika tuženika kao jače ugovorne strane, u kojem se položaju nalazi zbog nesporne činjenice da je

financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, a kojima je tužiteljici nametnuta obveza s čijim sadržajem niti je bila upoznata, niti je mogla pregovarati i utjecati na sadržaj istih. Nadalje punomoćnik tužitelja je naglasio da je prednik tuženika odobrio tužiteljici jedan iznos kredita, a faktički joj je isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita teretivši je prilikom isplate kredita za iznos od 3.252,01 kuna, odnosno za iznos od 431,62 eura, nezakonito i netransparentno nametnuvši joj apstraktnu uzlaznu naknadu te je nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade, prednik tuženika obračunavao tužiteljici i zaračunavao kamatu na cjelokupni iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita, da bi ujedno dana 10. kolovoza 2009. godine tužiteljici, koja je izvršila prijevremenu otplatu kredita, naplatio naknadu za konačnu otplatu kredita / trošak za prijevremeno zatvaranje u iznosu od 3.375,95 kuna, odnosno u iznosu od 448,07 eura. Slijedom navedenog punomoćnik tužiteljice je tužbenim zahtjevom predložio donošenje presude kojom se utvrđuju ništetnim dio odredbe članka 5. i članka 8. predmetnog Ugovora o kreditu broj: 016-735/2007 od 08. studenog 2007. godine sklopljenog između tužiteljice i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kojim je ugovorena naknada za obradu kredita, tzv. ulazna naknada, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita, tzv. izlazna naknada te naložiti tuženiku platiti tužiteljici na ime tzv. ulazne naknade iznos od 431,62 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 14. studenog 2007. godine do isplate, a na ime tzv. izlazne naknade iznos od 448,07 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 11. kolovoza 2009. godine do isplate uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate.

2. Punomoćnik tuženika se očitovao na tužbu ističući da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu te je osporavajući vrijednost predmeta spora naglasio kako je nesporna činjenica da je po predmetnom kreditu naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 431,62 eura, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 448,07 eura. Nastavno punomoćnik tuženika je naglasio da je u predmetnom Ugovoru o kreditu jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 2,50% iznosa kredita, iz kojeg razloga ta ugovorna odredba ne podliježe testu nepoštenosti iz odredbe članka 96. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača, s time da je prednik tuženika, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita imao troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu, što zajedno s ugovorenom kamatom predstavlja cijenu predmetnog kredita, pa ima pravo naplatiti usluge koje je pružio. Isto tako punomoćnik tuženika je napomenuo kako činjenica da obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke ne umanjuje pravo na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a niti predmetnu ugovornu odredbu čini ništetnom, jer je djelatnost prednika tuženika, kao i tuženika, puno šira od samog kreditiranja te bi svaki proizvod i uslugu koju pruža morao smjeti i naplatiti. Dakle kroz spornu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva tuženik naplaćuje svoju uslugu, dok se o samoj primjerenosti cijene ne može raspravljati u kontekstu poštenosti, jer je predmetna ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva, a niti je ta ugovorna odredba, o kojoj se s tužiteljicom pojedinačno pregovaralo, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Isto tako i ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita je jasna, lako razumljiva i uočljiva, pa niti ta ugovorna odredba ne podliježe testu nepoštenosti te je ugovorena sukladno tada važećim propisima. Inače ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita je uobičajena praksa u bankarskom poslovanju i propisana je odredbom članka 1024. Zakona o obveznim odnosima, jer tuženik, za razliku od

korisnika kredita nema mogućnost prijevremenog povrata sredstava, već je do kraja ugovorenog perioda dužan plaćati kamatu, čime istom nastaje šteta, a niti je tuženik mogao sredstva na ime prijevremene otplate ponovno plasirati u obliku kredita pod istim uvjetima kao što su ostvareni u predmetnom Ugovoru o kreditu, s obzirom da su se tržišne okolnosti značajno promijenila u odnosu na trenutak sklapanja Ugovora o kreditu na način da se kamatna stopa znatno snizila. Slijedom navedenog punomoćnik tuženika je ističući ujedno i prigovor zastare potraživanja predložio odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izveo dokaz uvidom u presliku solemniziranog Ugovora o kreditu broj: 016-735/2007 od 08. studenog 2007. godine (stranica 7-10 spisa), u presliku ponude za kredit – Hypo Alpe-Adria-Bank (stranica 11 spisa), u presliku izvatka iz sudskog registra (stranica 14-15 i 21-40 spisa), u presliku otplatnog plana (stranica 17-18 spisa), u presliku rodnog lista (stranica 19 spisa), u presliku vjenčanog lista (stranica 20 spisa), u presliku otplatnog plana za kredit (stranica 41 spisa), u presliku isplatnog naloga – obračun (stranica 43 spisa), u presliku pregleda prometa za klijenta (stranica 45-47 spisa), u presliku specifikacija uplata (stranica 49-50 spisa), u presliku uplatnice (stranica 51 spisa), u presliku sudske prakse (stranica 52-87, 107-164 i 167-232 spisa), u Naknade za usluge Banke u kreditiranju građana (stranica 102 spisa), u Izvadak iz Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. (stranica 103-106 spisa) te u iskaz tužiteljice (stranica 258-259 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama je dakle nesporna aktivna i pasivna legitimacija, činjenica da su tužiteljica i prednik tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. dana 08. studenog 2007. godine sklopili Ugovor o kreditu, kojim je prednik tuženika, kreditor, odobrio tužiteljici, korisnici kredita kredit za kupnju motornog vozila u iznosu od 29.166,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za devize kreditora važećim na dan korištenja kredita, na rok otplate sedam godina, uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, s time da je taj kredit prijevremeno otplaćen dana 10. kolovoza 2009. godine. Isto tako nesporna je kako činjenica da je odredbom članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita, tzv. ulazna naknada u visini od 2,50% od iznosa kredita, tako i činjenica da je dana 13. studenog 2007. godine naplaćena naknada za obradu kredita, tzv. ulazna naknada u iznosu od 3.252,01 kuna, što predstavlja protuvrijednost iznosa od 431,62 eura. Nadalje nesporna je činjenica da je odredbom članka 8. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da je u slučaju prijevremene otplate kredita banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., tzv. izlaznu naknadu, koja je naplaćena dana 10. kolovoza 2009. godine u iznosu od 3.375,95 kuna, odnosno iznosu od 448,07 eura. Naprotiv sporno je pitanje da li su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu, kao i naknadu za prijevremenu otplatu kredita, tzv. izlaznu naknadu nepoštene, a time i ništetne, s time da je sporan tijekom zakonske zatezne kamate, kao i prigovor zastare potraživanja, a sporno je i potrošačko svojstvo tužiteljice.

6. Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03, 46/07 i 79/07 – u daljnjem

tekstu ZZP-a) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nastavno prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je i odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ) propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Imajući na umu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22 – u daljnjem tekstu ZOO-a) i predmetni Ugovori o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“, jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbu članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužiteljice, korisnice kredita platiti naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu u visini od 2,50% od odobrenog iznosa kredita, kao i odredbu članka 8. predmetnog Ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo korisnika kredita prijevremeno otplatiti kredit uz plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, tzv. izlaznu naknadu, koja je Odlukom o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. određena u postotku od preostalog, nedospjelog iznosa glavnice (stranica 103-106 spisa), stava da te ugovorne odredbe ne predstavljaju odredbe o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, što rezultira time da se na te ugovorne odredbe ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud Europske Unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost, pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje

ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, u koje odredbe se svakako ubraja odredba o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, kao i odredba o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu, iako ulaze u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Isto tako u predmetnoj presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine Sud EU je utvrdio da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Nadalje i u presudi broj C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020. godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenim odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kad je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud.

7. Iskazu tužiteljice (stranica 258-259 spisa) koja je u bitnom istaknula da je otišla u auto kuću radi kupnje auta, prije sklapanja Ugovora o kreditu, koji joj je ponuđen na potpis, nije bio govora o tome da će morati platiti naknadu za obradu kredita, a kada je pročitavši tekst Ugovora o kreditu uočila odredbu po kojoj mora platiti naknadu za obradu kredita djelatnik te auto kuće, jer u banci niti nije bila, rekao joj je da je „to tako“ i da ako želi da joj se odobri kredit „ugovor mora potpisati“, s tim da joj niti javni bilježnik nije ništa objašnjavao, sud je poklonio povjerenje, jer je logičan i uvjerljiv. Nadalje sudu je razumljiv i uvjerljiv kako dio iskaza tužiteljice da joj je naknada za obradu kredita oduzeta od odobrenog iznosa kredita, tako i dio iskaza da je kredit prijevremeno otplatila na način da ga je „zatvorila“ drugim kreditom koji je podigla te su joj tada u banci rekli da mora platiti naknadu, da je „to tako po propisima ukoliko želi prijevremeno otplatiti kredit“. Isto tako sudu je uvjerljiv dio iskaza tužiteljice da je ovim kreditom kupila auto koji je koristila u privatne svrhe, u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu i tijekom otplate bila je zaposlena u Ljekarnama Crnković u Petrinji, nije imala svoj obrt, niti je bila vlasnica trgovačkog društva. S obzirom da je tužiteljica, fizička osoba sklopila predmetni Ugovor o kreditu izvan okvira svog obrta i poduzeća, a ujedno je sredstvima kredita kupila auto koji je koristila isključivo u privatne svrhe, rezultira time da je tužiteljica potrošač i kao „slabija strana“ uživa zaštitu propisanu odredbama ZZP-a.

8. Isto tako bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Isto tako prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih

ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem.

9. Nastavno treba naglasiti da je odredbom članka 1024. stavka 2. i stavka 3. ZOO-a propisano da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku, kao i naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio, s time da sukladno odredbi članka 1024. stavka 3. ZOO-a u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti. Međutim ukoliko je tuženik zaista prijevremenom otplatom predmetnog Ugovora o kreditu pretrpio određenu štetu, koju tuženik, na kojem je sukladno odredbi članka 221. a ZPP-a bio teret dokaza, niti nije dokazao, treba imati na umu da visina te štete, čiju bi naknadu tuženik dakle mogao osnovano zahtijevati od tužiteljice, korisnice kredita, potrošača nikako ne bi smjela biti ista ili viša od iznosa kamata koje bi potrošač platio tijekom razdoblja od dana prijevremene otplate kredita do dana kada je kredit trebao vratiti, jer bi se na taj način u potpunosti anulirala bit, intencija odredbe članka 1024. stavka 3. ZOO-a po kojoj u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti, kao uostalom i pravo potrošača da vrati kredit prije roka određenog za vraćanje propisanog odredbom članka 1024. stavka 2. ZOO-a. Drugim riječima logično je i razumljivo da potrošači koji prijevremeno otplaćuju kredit to čine kako bi smanjili ukupne troškove kredita, koje smanjenje troškova uključuje smanjenje kamata i drugih troškova koji se odnose na preostalo trajanje ugovora o kreditu, pa ukoliko bi se zauzeo stav da je svakom prijevremenom otplatom kredita ipso facto banci, kreditoru time nastala šteta i to u visini preostalih kamata od dana prijevremene otplate do dana kada je kredit po ugovoru trebalo vratiti, a uz sve to je ugovor o kreditu ugovoren uz jednostrano promjenjivu kamatnu stopu, kao što je i predmetni Ugovor o kreditu, time bi se zanemarila osnovna načela obveznog prava, odnosno načelo savjesnosti i poštenja, načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, kao i načelo jednake vrijednosti činidaba na štetu potrošača, „slabije strane“ u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim, standardnim ugovorima o potrošačkim kreditima. Inače Vrhovni sud RH je Zaključkom poslovni broj Su IV-308/20 od 05. studenog 2020. godine izrazio pravni stav da ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom ako se o toj odredbi nije pregovaralo.

10. Analizirajući provedene dokaze sud je utvrdio da su odredba članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, tzv. ulazna naknada u visini od 2,50% od iznosa kredita, kao i odredba članka 8. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, tzv. izlazna naknada, nepoštene ugovorne odredbe, a time sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZPP-a ništetne iz slijedećih razloga. Imajući na umu da se o predmetnim ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, jer je iste nesporno unaprijed formulirao prednik tuženika, trgovac, zbog čega tužiteljica, potrošač niti nije imala utjecaja na njihov sadržaj, u pitanju su odredbe unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da su te ugovorne odredbe nepoštene, a time i ništetne, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita, ugovorena u postotku od preostalog, nedospjelog iznosa glavnice, što

korisnike kredita dodatno dovodi u neravnopravan položaj. Inače za pitanje da li je ugovorna odredba, pa tako i ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi, kao i ugovorna odredba o tzv. izlaznoj naknadi suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade, već prvenstveno činjenica da je ta tzv. ulazna naknada, kao i tzv. izlazna naknada, o kojima se dakle nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovaca po sistemu „uzmi ili ostavi“ te su ujedno ugovorene u postotku od odobrenog iznosa kredita, odnosno u postotku od preostalog, nedospjelog iznosa glavnice. Iako je prednik tuženika, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata, trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama iz registra obveza po kreditima i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva, tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenim naknadom za obradu zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenim tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita, s obzirom da svi ti troškovi, odnosno trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata i trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama, nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužiteljici niti nije jasno i nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Nadalje činjenica da je predmetni Ugovor o kreditu solemniziran nikako ne znači da je ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi i o tzv. izlaznoj naknadi time tužiteljici, potrošaču bila jasna i razumljiva, jer javni bilježnik, kojim prilikom solemnizacije ugovora objašnjava strankama smisao i posljedice pravnog posla, niti nije mogao tužiteljici „razjasniti“ na što se točno odnosi tzv. ulazna naknada i tzv. izlazna naknada, nije mogao prikazati strukturu troškova, koji se plaćaju tim naknadama, jer to nije učinio niti tuženik, trgovac. Konačno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, jer su tek Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite („Narodne novine“ broj 15/14) preciznije definirane te naknade, ali prednik tuženika, trgovac, koji je nesporno sastavio predmetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, kao i naknadi za prijevremenu otplatu kredita, o kojima se dakle nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost tih naknada, što rezultira time da su te ugovorne odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača.

11. S obzirom da je prednik tuženika povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštene, a time i ništete ugovorne odredbe kojima je ugovorena naknada za obradu kredita, tzv. ulazna naknada, kao i naknada za prijevremenu otplatu kredita, tzv. izlazna naknada, sud je utvrdio da je prednik tuženika, koji je dakle odgovoran za ugovaranje tih

ništetnih ugovornih odredbi, jer je iste nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega tužiteljica sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja tih naknada do isplate. Isto tako treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj Gž-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 05. ožujka 2004. godine, jer je ZPP lex specialis u odnosu na ZOO-a.

12. Nastavno u odnosu na prigovor zastare potraživanja, koji je punomoćnik tuženika isticao tijekom postupka, sud je utvrdio da je isti neosnovan iz slijedećih razloga. Naime Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da su odredba članka 5., kao i odredba članka 8. predmetnog Ugovora o kreditu ništetne, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužiteljice niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

13. Slijedom navedenog a temeljem odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a, odredbom članka 84. ZPP-a, odredbom članka 87. stavka 1. ZPP-a, odredbom članka 2. i članka 4. stavka 2. i 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ, odredbom članka 2. ZPP-a, odredbom članka 295. ZOO-a, odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a, odredbom članka 1115. ZOO-a i odredbom članka 1024. stavka 2., stavka 3. i stavka 4. ZOO-a sud je vodeći računa da je nesporna visina naplaćenih naknada usvojio kao osnovan kako deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnim dijela odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj: 016-735/2007 od 08. studenog 2007. godine sklopljenog između tužiteljice, kao korisnice kredita i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao kreditora, koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,50% (dva zarez pedeset posto) iznosa kredita“, kao i dijela odredbe članka 8. predmetnog Ugovora o kreditu koja glasi: „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“, tako i kondemnatorni tužbeni zahtjev na ime tzv. ulazne naknade u iznosu od 431,62 eura i na ime tzv. izlazne naknade u iznosu od 448,07 eura, odnosno ukupan iznos od 879,69 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 431,62 eura od 14. studenog 2007. godine do isplate i na iznos od 448,07 eura od 11. kolovoza 2009. godine do isplate te je odlučeno kao pod točkom I. i točkom II izreke presude.

14. S obzirom da je punomoćnik tuženika osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora u iznosu od 2.206,91 eura kao previsoko određenu navodeći da je naknada za obradu kredita naplaćena u iznosu od 431,62 eura, a naknada za prijevremenu otplatu u iznosu od 448,07 eura, sud je rješenjem od 07. svibnja 2026. godine sukladno odredbi članka 40. stavka 4. ZPP-a u svezi s odredbom članka 35. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a i odredbom članka 37. stavka 1. ZPP-a utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 2.206,91 eura. Naime deklaratornim tužbenim zahtjevom predloženo je utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi i o tzv. izlaznoj naknadi, što sukladno odredbi članka 19. Zakona o sudskim pristojbama predstavlja vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,22 eura, dok je kondemnatornim tužbenim zahtjevom

zatražena isplata iznosa od 431,62 eura te iznosa od 448,07 eura, a što ukupno iznosi upravo iznos od 2.206,91 eura. Treba posebno naglasiti da sukladno odredbi članka 37. stavka 1. ZPP-a ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više tužbenih zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, s time da je deklaratorni tužbeni zahtjev u svakom slučaju bio potreban za odlučivanje o kondemnatornom tužbenom zahtjevu te se upravo o osnovanosti deklaratornog tužbenog zahtjeva raspravljao u ovom parničnom postupku, pa su zapravo troškovi ovog postupka i nastali vezano uz deklaratorni tužbeni zahtjev, što rezultira time kako nema nikakvog opravdanog razloga da se vrijednost predmeta spora utvrđuje samo prema visini kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci rješenja.

15. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a te je sud tužiteljici zastupanoj po punomoćniku dosudio naknadu troška u iznosu od 1.000,00 eura, sukladno vrijednosti predmeta spora, uspjehu u sporu, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku, a isti se sastoji od troška sastava tužbe od 17. veljače 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), troška sastava podneska od 24. travnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1.), troška zastupanja na ročištu 07. svibnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.), troška zastupanja na ročištu 12. lipnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1.) te 25% na ime PDV-a u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 46.). Nadalje, treba napomenuti da je na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate, odnosno tekuću od 08. srpnja 2026. godine do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

16. Naprotiv zahtjev tužiteljice za naknadom troška parničnog postupka i to troška sudske pristojbe na tužbu i sudske pristojbe na presudu sud je temeljem odredbe članka 164. stavka 3. ZPP-a u svezi s odredbom članka 152. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer je taj zahtjev punomoćnik tužiteljice postavio tek u troškovniku od 15. lipnja 2026. godine, dakle nakon zaključenja glavne rasprave, dok je naprotiv na ročištu 12. lipnja 2026. godine, prije zaključenja glavne rasprave, predao troškovnik sukladno kojem je tužiteljici i dosuđena naknada troška parničnog postupka. Drugim riječima iako je sudu razumljiv navod punomoćnika tužiteljice da u troškovniku predanim na ročištu 12. lipnja 2026. godine omaškom "nisu pobrojani troškovi sudskih pristojbi", treba naglasiti da je prema odredbi članka 164. stavka 3. ZPP-a zahtjev za naknadom troška postupka stranka dužna staviti najkasnije do završetka raspravljanja koje prethodi odlučivanju o troškovima, a što rezultira time da tužiteljica niti ne može osnovano, nakon zaključenja glavne rasprave, zahtijevati bilo kakvu dodatnu naknadu troškova parničnog postupka. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

17. Nastavno zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer je tuženik zastupan po punomoćniku izgubio u predmetnom parničnom postupku. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV. izreke presude.

18. Konačno stopa zatezne kamate je za razdoblje od 14. studenog 2007. godine do 31. prosinca 2007. godine propisana odredbom članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do isplate

određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. ZOO-a, odnosno po stopi koja se za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

U Zagrebu, dana 08. srpnja 2026. godine

Sudac:
Dijana Mađerčić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste, pismeno u četiri primjerka, putem ovog suda na Županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku – uz rješenje na platež sudske pristojbe na presudu u iznosu od 68,52 eura
2. Tuženiku po punomoćniku

Rj.

- presuda i rješenje nepravomoćno
- kal. 30 dana

U Zagrebu, dana 08. srpnja 2026. godine

Broj zapisa: **9-3088a-748c2**

Kontrolni broj: **06a43-2d5df-357a7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.